

[Erhard Jakobsen]

at fiske, men med hvad? Det, man har gjort, er jo ikke, at man har lært nogle folk at fiske, for det kunne de nok i forvejen, nej, man har sendt dem dyrere og dyrere redskaber, som fungerede fortræffeligt, så længe der var teknikere til at passe dem, men som var en bunke skrot den dag, hvor disse teknikere rejste væk, for modtagerne forstod overheadet ikke at bruge tingene. Det er ikke på den måde, man skal lære folk at fiske.

Men det er klart, at hver eneste diktator rundt omkring i Afrika og Asien er lykkelig for at få så mange maskiner osv. som muligt, så han kan prale af, hvor stort hans land nu er blevet, og hvor meget det er gået frem. Men det er jo ikke andet end pral alt sammen, det bringer ikke de folk videre. Tænk, at man dog ikke kunne få den idé at lære folk at bruge en lidt bedre plov end den, de stædigt bliver ved med at bruge, og som deres jord måske oven i købet er bedst tjent med at de bruger. Men hvad med at prøve at skaffe dem en lidt bedre plov i stedet for at skaffe dem en traktor, som kun kan bruges, så længe der er udenlandske teknikere til stede til at reparere den?

Men vi går jo endnu videre i vores inkonsekvente behandling af alt det dér. Vi begynder at bygge industri op i disse lande. Vi støtter dem med at lave en industri, men for hver industrivirksomhed, vi laver, som fremstiller skotøj og tekstil, bliver der ti tusinde eller tyve tusinde flere arbejdsløse i Vesteuropa. Det kan England tale med om, det kan Tyskland tale med om, og det kan Frankrig tale med om. Det er altså det, vi gør. Vi øger nøden blandt nogle af de dårligst stillede i vore egne lande, for det er de folk, der er beskæftiget i de industrier, ved at skaffe beskæftigelse i de andre lande, alt imens de ikke producerer de fødevarer, som de skal have, men i stigende omfang dør af sult.

Man må virkelig undskylde de af os, der bare prøver at tænke almindeligt og ikke er bundet af hele denne halvt religiøse, halvt moralske u-landsopfattelse, at vi siger: hvad er det dog, man gør? Vil man dog ikke indse, at Myrdal har fuldstændig ret; lad os begynde forfra; giv kortene på en ny måde, og giv de mennesker noget at spise. Og Danmark skulle, med alle de produktionsmuligheder vi har, være de første til at pege på den udvej. Det er jo her, vi kunne gøre noget. Det er her, vi kan forøge en produktion, der virkelig

kan redde menneskeliv derude. Hvilke konsekvenser det så får på lang sigt, kan man tage op næsteften. Men det primære må dog være at redde livet for de mennesker, som man ellers nøgternt kan konstatere i stigende omfang vil dø år for år i tiden fremefter.

Nu må jeg skynde mig på dette sted at få sagt, at ministeren skal være fuldstændig klar over, at centrum-demokraternes støtte vil blive givet til ethvert forslag, regeringen måtte komme med om at forøge u-landshjælpen. Selv om vi vil stemme imod forskellige bevillinger til oprørsbevægelser osv., vil vi for hovedbeløbet stemme for ethvert beløb, som regeringen vil foreslå. Vi er oven i købet parat til at foreslå en momsforhøjelse på 1 pct. eller 1½ pct. for dermed at skaffe 1½ eller 2 mia kr. til at yde mere i u-landshjælp. Vi ønsker ingen nedskæring, vi ønsker gerne en forøgelse. Men vi synes, det er tåbeligt, hvis man blot bruger pengene til at finansiere nye oprørsbevægelser, der kan skabe endnu mere uro og slå systemer i stykker, som, hvor dårlige de end var, så dog i hvert fald var bedre til at administrere end dem, man har fået bagefter.

Må jeg her lige minde om en af de ting, man slet ikke nævner, når man kritiserer Myrdal, nemlig hans kritik af korrupsionen. Det er ikke nævnt i ministerens bemærkninger. Vil man virkelig ikke vedgå, at korrupsionen rundt omkring i disse lande er den største trussel imod en u-landshjælp, der virkelig batter noget? Hvorfor bliver det ikke omtalt? Er det for fornærmende for de hersers værdighed nede i disse lande? For det er jo noget, der interesserer dem mere end sulten. Flere af disse diktatorspirer taler jo mere om værdigheden end om sulten i deres egne lande. De taler om deres stolthed osv. – Gud ved, hvad de skulle have den i, for deres præstationer svarer ikke til nogen som helst form for stolthed, men de taler mere om deres værdighed og deres stolthed osv., end de taler om den sult, der eksisterer i deres lande, og som bliver værre år for år, som disse diktatorer har misregeret landene dernede.

Og så én ting til. Jeg mener, vi opfører os tåbeligt, når vi gør vesteuropæiske arbejdsarbejdsløse: for at gøre det muligt for disse lande at have en industri med underbetalt arbejdskraft, med en løn, der er så latterlig, at vi ikke ville drømme om at betale folk så lidt, skaffer vi varer til Europa, der gør euro-